

2. slávnosť vianočná (25. december 2020)

Židom 1, 1-4: „1 Mnoho razy a rozličným spôsobom hovoril Boh voľakedy otcom skrze prorokov, 2 na sklonku týchto dní prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a Ním stvoril aj veky. 3 Tento (Syn) ako odblesk slávy Boha a obraz Jeho podstaty udržuje všetko svojím mocným slovom a posadil sa na pravici Velebnosti na výsostiach, keď (prv) spôsobil očistenie od hriechov; 4 o toľko je dôstojnejší ako anjeli, o koľko ich prevyšuje menom, ktoré zdedil.“

Milí bratia a milé sestry,

pred nedávnom som si vypočul veľmi vzácne svedectvo jednej našej sestry. Rozprávala mi o tom, ako mnohokrát k nej v živote prehováral Pán rôznymi spôsobmi. Cez sny, rôzne udalosti a rozličných ľudí. Postupne, z malých dielikov sa v jej živote akoby skladal obraz Boha a Jeho prítomnosti, a napokon ju to doviedlo k momentu, v ktorom naplno uverila a Pán Ježiš sa dotkol jej srdca. Ani po tomto memento však Božie prehováranie do jej života neskončila a naďalej k nej Pán prehovára, najmä skrze svoje slovo - Bibliu.

V mnohom to vnímam veľmi podobne aj v mojom živote – možno sa v ňom vždy nedejú veľké znamenia a zázraky, ale z drobných Božích prehováraní do môjho života sa postupne aj pri mne vyskladal obraz živého Boha a On sa dotkol môjho srdca.

Niekedy si pri čítaní Biblie uvedomujeme, ako jej udalosti a príbehy sa v malom opakujú v mikropríbehoch našich životov. To si uvedomujeme aj pri čítaní nášho dnešného Božie Slova. Akoby tak trochu nehovorilo iba o tých veľkolepých dejinách spásy, zachytených v Biblii, ale aj o nenápadných dejinách našich životov a nášho spasenia. Tých Božích prehováraní do našich dní.

Pisateľ Židom akoby nám najskôr vykreslil ten veľkolepý obraz, ktorý Hospodin postupne skladal skrze svoje mnohé prehováranie do tohto sveta až vyskladal obraz svojej lásky tým, že prehovoril skrze svojho Syna Ježiša Krista a ukázal nám svoju slávu.

Jeho narodenie nie je totiž udalosť, ktorá by visela vo vzduchoprázdne. Aj dnešný deň nám to chce pripomenúť. Nielen v Betleheme Boh prehovoril do tohto sveta. Ani po ňom sa neumlčal. On hovoril a hovorí stále ďalej.

Len to jedno vianočné prehovorení bolo najväčšie, najjasnejšie a najdôležitejšie. Je dielikom tej pomyselnéj skladačky, ktorý tomu všetkému dáva zmysel. Bez neho obraz živého Boha vo svete i v našom živote nevyskladáme.

Sestry a bratia, **najprv čítame o tom, že Boh tu prehováral aj pred narodením Krista.** A nielen tak hocijako – mnoho razy a rozličným spôsobom.

Celá Stará zmluva nám o tom hovorí. Vlastne celý jej príbeh je dejinami Božieho prehovárania ku svojmu ľudu. V nej vidíme, ako je Boh vynaliezavý a ako mu záleží na Jeho verných.

Raz prehovoril v hromobití Sinaja a inokedy ako tichý vánok pri prorokovi Eliášovi. Raz hovoril priamo, inokedy cez sny, ďalší krát cez obrazy, alebo priamo písal na stenu. A prehováral aj k celej plejáde veľmi rôznorodých ľudí. Dokonca som pri príprave tejto kázne čítal aj podrobný zoznam a poradie všetkých starozmluvných miest, kde Hospodin prehovára k ľuďom a čo im chcel povedať. Čítať by ho však bolo trochu zdĺhavé.

Preto spomeniem aspoň pár mien – Adam, Noách, Abrahám, Mojžiša, Dávid, Ezdráš, starozmluvní proroci – každému z nich akoby Boh odovzdal malý dielik z tej veľkolepej skladačky obrazu svojej lásky a milosti. S každým z nich sa Boh poodhalil o niečo viac, viac sme sa o ňom mohli dozvedieť a spoznať Jeho obraz.

Stále to však bolo podobné ako s Mojžišom na Sinaji, kde mohol uvidieť len Božích chrbát. Stále to boli len okamihy, pri ktorých si ľudia niekedy až dodatočne uvedomili, že videli niečo veľké a sväté, že k Ním prihovoral Boh.

Až v Betleheme nám Boh ukázal svoju tvár. Až v Ježišovi Kristovi všetky tie dieliky ukázali celkový obraz a nielen detaily, cez ktoré sme mohli tušiť Boha. Boh nám naplno ukázal svoju slávu, ktorej odraz mohli ľudia kedysi vidieť iba na Mojžišovej tvári, ktorá žiarila a ktorú si skrýval pod závoj.

Ježiš dáva celej tej skladačke zmysel. Zrazu vďaka Nemu smieme vidieť Božiu veľkosť a nekonečnú dobrotu. Bez Neho je to všetko iba tušenie, nejasné tápanie, túžba vekov, ako o starých prorokoch píše apoštol Peter.

To mnohí z nás aj zažili v mikropříbehoch svojich životov: Mnohí sme prešli dobrou kresťanskou výchovou, besiedkami, náboženstvom, konfirmáciou, či mládežníckymi stretnutiami.

To všetko bolo iste veľmi dobré a tvorilo tie dieliky skladačky, ktoré nám v živote poodhaľovali Boží obraz. Mnohí z nás zažili aj viacero udalostí, stretnutí, aj znamení, pri pohľade na ktoré si uvedomujeme, že sme obrazne povedané pri nich videli Boží chrbát, že to bol On, kto v danej chvíli prešiel a poodhalil nám svoju veľkosť.

To všetko boli iste veľké chvíle, ale musel prísť potom moment, v ktorom sme v pokání smeli okúsiť Boží dotyk v Ježišovi Kristovi. V ktorom sme spoznali, že On je náš Pán a v Ňom je nám Boh blízko.

Vtedy zrazu všetko začalo dávať zmysel a jednotlivé dieliky začali až prekvapujúco do seba zapadať. Zrazu nám bolo mnohé jasné a my sme okúsili Božiu dobrotu. Možno sme boli presne ako Jozef v Egypte, ktorý pri spätnom pohľade na svoj život spoznal zmysel všetkého, čo sa s ním dialo predtým, aj toho menej príjemného.

Niečo podobné sa vo veľkom stalo kedysi v Betleheme. Skladačka Starej zmluvy zrazu tam zapadla do seba. Zrazu to všetko dávalo zmysel a ako to Luther rád zdôrazňoval, zrazu ľudstvo mohlo zistiť, že celý ten veľkolepý príbeh smeroval iba k tomuto jedinému momentu – ku Kristovi. Všetky tie Božie prehovárania do tohto sveta akoby priviedli ľudstvo k Kristovi. On je ich završením.

Bratia a sestry, bolo by chybou myslieť si, že Betlehemom sa Božie prehováranie do tohto sveta skončilo.

Tak, ako bolo mnoho prorokov skrze ktorých rozličným spôsobom hovoril Boh pred Kristom, tak ich bolo aj po ňom. Boh prehováral ďalej skrze apoštolov a svojich služobníkov.

Boh nemlčí ani dnes a aj k nám prehovára ďalej, cez Bibliu, cez mnohé udalosti a aj cez ľudí, ktorých nám do života posielal. Podobne, ako to vyznala spomínaná sestra a ja tiež môžem svedčiť o mnohých Božích „prehovoreniach“ do môjho života.

Na všetko to sa však musíme pozerieť rovnako ako na Jeho prehováranie v Starej zmluve, cez Krista. Cez betlehemské jasle. Cez Golgotu a prázdny hrob. **Až Ježiš dáva zmysel aj tým mnohým veciam, ktoré zažívame v živote viery dnes.**

On je skúšobným kameňom ich pravdivosti. Ak nás naše duchovné zážitky vedú k Nemu, ak nás učia nespoliehať sa na svoje skutky, ale na Božiu milosť, ak nás vedú do Betleheme a potom do Jeruzalema, sú pravé a od Boha.

Ak sa tak nedeje, ak nás vedú k duchovnej pýche, povyšovaniu sa, spoliehaniu sa na seba a na svoje duchovné poznanie, tak sú falošné a nie sú od Boha, ale od Diabla.

Sestry a bratia, dnešný deň nás tak pozýva k tomu, aby sme sa na všetko pozerali cez Krista. V Ňom sa nám Boh ukázal, zjavil nám svoju slávu a my sme v Ňom mohli spoznať aj nekonečnú Božiu lásku.

On dáva zmysel nielen starozmluvným udalostiam, nielen našim udalostiam viery, ale aj tomuto času, ktorý prežívame. Bez Neho sú Vianoce iba obyčajnou hostinou, či časom návštev a leňošenia.

Bez Neho je aj tá skúška, ktorou prechádzame hrozná. **S Ním sú však sviatky skutočnou slávnosťou Božej milosti. S Ním je aj táto skúška iba cestou, epizódou na našej ceste do večnosti a k pravému životu.** Nech je teda On tým, ktorý nás tým všetkým prevedie!

Amen.